

Захваљујемо се читавцима на дописима које објављујемо у овом броју. Претходно стављамо да би многи, као и Јосипа Албијанић из Торонтоа, појздравили обнављање рубрике "Писма Читалаца" и идеју коју подржава и уређивачка екипа наших новина. Ми смо сигурни, остало зависи од Вас. Пишите нам о збивањима у Вашој средини, о личним доживљајима и сећањима и, кад год Ваших писама буде довољно, она ће у "Кишобрану" имаћи своју страну.

Редакција

Поштована редакцијо,

Читајући дорћолске успомене Браце Бонифација, угледног и признатог канадског сликара из Ванкувера, и веома занимљиве и лепо испричане приче из Сарајева, "Сарајево кога више нема", од Небојше Кнежића, писца из Торонта, дошао сам на идеју да читаоце Кишобрана подсетим и забавим са сећањима из мог детињства.

Овај мој допис редакцији Кишобрана био би наставак сећања на Дорћол, које је започео Браца Бонифације.

Свакако, смо ми, тадашња послератна генерација, рођених и одраслих на Дорћолу, на Брацу и остале његове пајташе гледали са неком врстом страхопоштовања, јер они су били од нас старији седам-осам година. Ми смо тада још увек били у кратким панталонама, док су они већ увелико носили фармерке, које су се тада појавиле и биле тек у повоју као будући светски модни хит.

Улицу коју је Браца Бонифације са толико љубави описао, Змаја од Ноћаја, ми клинци смо добро познавали. Била је кратка, врло често у оно време неосветљена, имала је два дуга, завучена дворишта. Ту смо често испробавали своје "умеће" у прављењу прангија и карбит-лампи. Често смо правили "излете" из Јованове улице до Змаја од Ноћаја, јер тако би били довољно далеко од наших очева... Предпостављам да наслућујете због чега! Идући ка Калишу, на углу Цара Уроша налазила се обућарска радионица ЛУКАЧЕВИЋ. Он је први у Београду правио еспадриле или како смо их ми звали канап-ципеле. Мајка ми је причала да су баш такве еспадриле биле прављене и за време окупације.

Спуштајући се наниже улицом Цара Уроша, на углу са Јевремовом, механичарску радњу имао је чика ВОЈА ИВАНИШЕВИЋ, познати мотоциклиста, који је својим "смртоносним" вожњама на тадашњим ауто и мото тркама око Калемегдана изазивао одушевљење гледалаца. Чика Воја је на мотоциклу седам пута лomio ноге, али га ништа није спречило да се стално такмичи.

Касније, кад смо постали "моторизовани", односно кад смо почели да се возимо колицима на куглагере наш главни снабдевач са куглагерима је био чика Воја.

некадашње фотографије сада замењују разни ДВД и остале техничке заврзламе, које нама, "у годинама" и – вероватно због њих – више нису доступне. Чекамо да се сви породично сакупимо да би нам син или ћерка пустили те снимке које су похранили по својим апаратима, - а они никако да ухвате времена за то! И онда се питамо "Где су наши албуми!?"

Имала бих још штошта да Вам напишем, али, - нема ни оне горе поменуће рубрике, па ми остаје само да поздравим Вас и господина Тепавчевића!

Ваш претплатник и верни читалац

Анкица Албијанић из Торонтоа

Појели би опет "срце" од слатке лубенице, а остатак је био намењен рибама...

Касних педесетих година главно место за подневни провод у току летњег распуста, било је кошаркашко игралиште Партизан.

На врху трибина налазила се једна мала дрвена барака која је била наш први диско клуб. Унутра је био један грамофон марке РИЗ-Загреб. Тадашње плоче на 45 обртаја (које су углавном доносили кошаркаши са својих путовања) су нам биле први прозор у свет. Музика је трештала, а ми смо, тада, први пут упознали Елвис Прислија, Фатс Домина, Пет Буна, Литл Ричарда... Поред нас је, често седео и човек са гитаром и стално је нешто записивао и певушио... Касније се о њему причало на кошаркашком Звездином, као о главној атракцији на игралишту. То је био чувени МИЛЕ ЛОЈПУР. Недавно сам читао, да је прошле године преминуо. Сећам се његовог познатог рефрена пред наступ: МИЛЕ БРОЈ ЈЕДАН, МИЛЕ БРОЈ ДВА, МИЛЕ ЛОЈПУР ТО САМ ЈА.

Летње дане смо проводили свакодневно на тадашњем изузетно уређеном и популарном БЈАЧКОМ КУПАТИЛУ на Дунаву. Ту смо препливали реку, а ту смо на такозваном Великом песку направили прве дорћолске фудбалске кораке. Нажалост, негде тамо почетком 1960-те ускратили су нам, наше летње уживање. Касније су ту изградили Спортски Центар 25-ти Мај, за који знам да и данас, више не ради, него, што ради.

На крају, овог мог "писања" не могу а да не поменем кешање на трамвај и кешање на тадашње аутобусе ЛЕЈЛАНД. Кешали смо се споља, пратећи ситуацију у аутобусу или трамвају, па кад би били примећени брзо би бежали од кочничара или кондуктера. Кешали смо се са великим задовољством!

Кад смо били мали волели смо и кешање на запрежним колима, а кола су вукла један или два коња, и углавном су се испоручивале ледене табле за оне срећнике који су имали ајс-касете, претече данашњих фрижидера. Додуше, то смо ређе радили јер је кочијаш увек имао са собом подужи бич...

Не знам, да ли ће вам се ово моје сећање допасти, али је аутентична слика поратног Дорћола моје генерације рођене 1946 године.

Уколико вам се допадне, ето мене опет. Писао бих о Калишу, дорћолским кафанама, биоскопу Коларац... Ма једноставно Браца је начео једну чини ми се, бескрајну тему...

Верни читалац Кишобрана из Њујорка,
Драган Бошњакковић

Поштована редакцијо,

Да имате рубрику "Писма читалаца" можда би вам се људи често јављали са похвалама, коментара, сугестијама или примедбама. Но, без обзира на то, ја се овога пута – једноставно – морам јавити! Одушевио ме чланак господина Д. Тепавчевића "Албум без слика". Молим Вас, поздравите га с моје стране и пожелите му још много овако добрих прилога. Током ових наших узбурканих протеклих година, знам да су многи, поред ненадокнадивих губитака чланова породица и пријатеља, изгубили и сву имовину. Међу њом и драгоцене албуме и све успомене..... Интересантно, - осведочила сам се у више случајева – да људи веома често спомињу како су остали "без доказа да су некад имали породице, пријатеље, да су ишли у школе, да су волели....." То, на жалост, више не може да се врати, - а наше лепе

